

Ilmastomuutosta

Tavalliseen tapaan on taas tuskailtu talvilajien ensimmäisten kilpailujen kanssa. Lyhyen ja yllättävän talven ansiosta Levin rinteet saatiin laskettua, mutta muut Euroopan paikat kylpevät kesässä. Suomenkin talvenpoikanen taisi olla melkoinen poikkeus.

Luotettavat tutkimukset osoittavat, että maapallolla on vallinnut paljon lämpimämpiä kausia kuin nyt. Pystyykö ihminen ylipäättänsä vaikuttamaan avaruuden ja planeettojen menoon? Sitä sopii epäillä.

Pieni muutos lämpimämpään suosii pohjoista omakotiasukasta. Ainakin sellaista, jonka pihalla kasvaa tanakoita tammipuuta. Tammet kun pudottavat lehtensä hyvin myöhään. Yleensä ne rapisevat vasta ensilumelle.

Olen monasti järkeillyt, täytyykö lehdet ylipäättänsä haravoida. Hikoilemmeko vain ympäristön paineesta. Kun naapuritkin rapsuttavat nurmensa, pitää muidenkin.

Miten takapihan nurmikko oikeasti voisi, jos jättäisi lehdet silleen, mutta ajelisi kuitenkin kesäisin heinät pois? Kaivaisivatko kontiaiset kekojaan? Pysisikö tuomenkehrääjäkoi poissa? Mitä tykkäisivät sievät siilit ja jännät jänöt? Ja löytäisivätkö rasfaat matonsa? Taitaa olla hypoteettinen juttu.

Tänä vuonna ilmastomuutos tuli taas sopivasti. Tammet luopuivat lehdistään vasta pikkupakkasten aikana. Lumet onneksi sulivat, ja nurmikko lehtineen paljastui. Ei muuta kun haravoimaan semminkin, kun sai mitä tehokkainta talkooväkeä avuksi.

Vanha kunnon lehtiharava tehtiin jäykästä jousiteräksestä. Se toimi hyvin eikä juuri tukkeutunut. Työkalusta huokui vuosikymmenten kokemus ja kehitys. Se ei kulunut eikä rikkoutunut, kunhan vaihtoi vartta joskus. Teräsharava oli kuitenkin kapea ja painava.

Sitten tulivat muoviharavat. Ensimmäiset vetäisyet kevyellä kalulla tuntuivat mukavilta. Muovipiit kuitenkin tukkeutuivat välittömästi. Haravaa sai kopsutella tuon tuosta. Piikit kuluivat nopeasti, eikä harava enää toiminut.

Maailmanlopun elkeitä koettiin, kun kummalliset lehtipuhaltimet ilmestyivät talkkareiden reppuselkiin. Värkki piti kauheaa ääntä. Lehdet kuitenkin lentelivät yhdestä paikasta toiseen.

Muutama vuosi sitten Fiskars lanseerasi leveän haravan. Perniön naapurissa syntynyt ja siellä vieläkin majaansa pitävä yhtiö on sitkeästi kehittänyt käteviä kodin työkaluja. Useimmat niistä toimivat loistavasti. Fiskarsin kalut ovat vähän kalliimpia kuin idän ihmeet, mutta kyllä kannattaa.

Superharava näyttää ensin ihan tavalliselta muoviharavalta. Tai oikeastaan vähän suuremmalta. Piikkien kärjet on taivutettu jyrkästi kärjistään kuten muissakin muovissa. Ne eivät tunnu jäykemmiltä. Kumma kyllä, harava ei tukkeudu eikä paakkuunu ollenkaan. Kerran superharavaan tartuttuaan ei vanhaan enää vaihda.

No, lehdet tuli haravoitua ja samalla rakennettua siileille talveksi turvallisia majoja.

pajen